

55e Bijbelstudie-weekend en 1e opbouwweek in 1965 door Br. Braakdma,
 Hoofdonderwerp: Het grote verlossingsplan van God de Hoogtijfeesten, zoals Hij dit neergelegd heeft in de vastgestelde feesten onder Israël en de vervulling hiervan door Jezus Christus.

DEEL III.

Wij zijn dus reeds burgers in de hemel en vandaar verwachten wij ook onze Heer, Die ons daar naar toe zal halen, en dat is op de, grote verlossingsmorgen, die aanbreekt. Dit vinden wij ook in Col. 3 vers 1 - 4: "Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven en uw leven is verborgen met Christus in God".

Wij hebben al gezien, hoe Jezus Christus eerst, als plaatsvervangend Hoofd van Adam en zijn nakomelingen, gestorven is voor onze zonden; maar hoe Hij nu als het nieuwe Hoofd van de nieuwe schepping opgestaan is. Zoals alle menen van nature u, uit Adam voorgekomen zijn, uit het hoofd van de oude schepping, zó komen allen die in Christus geloven en Hem aanvaarden als hun leven, uit het nieuwe Hoofd, Christus, voort. Of zoals alle mensen van nature uit Adam geboren zijn (want Eva werd uit Adam genomen), zo zijn allen, die tot de nieuwe schepping behoren, nu uit Christus de nieuwe Adam, geboren. Zo is Christus ons Hoofd en wij zouden ook kunnen zeggen dat Hij ons aller Moeder is, want wij zijn in-en door Hem geboren. Hoe wonderlijk het ook moge klinken, wij zijn van nature allen uit Adam voortgekomen, en Adam droeg dus ons allen in zijn lichaam, al zijn wij nu zoveel duizendjaar na Adam geboren. Naar menselijk verstand is dit onbegrijpelijk, en toch is het zo; want het is het zaad uit Adam, dat zich steeds verder voortgeplant heeft. Nu zien wij ditzelfde wonder bij de nieuwe schepping, want toen Jezus Christus uit de doden opgewekt, was in het lichaam van Hem, dat in het graf lag de zondaar daar mede gestorven, en toen God door zijn Geest dat gestorven lichaam van Jezus deed opstaan en veranderde in dat heerlijke onverderfelijke lichaam, heeft Hij in dat lichaam ons, en allen, die nog tot geloof zullen komen, mede doen verrijzen. In de oude schepping zijn wij geboren uit een vader en moeder, die uit Adam geboren zijn, maar in de nieuwe schepping zijn wij geboren uit en in het lichaam van Gods Zoon en uit de eeuwige Geest van God de Vader. Zo zijn wij nu waarlijk uit God geboren. Het was niet de wil eens mans, zoals onze natuurlijke vader ons verwekte; maar het was nu de wil van God, de Vader, Die ons verwekte toen Hij in Christus ons wederbaarde door Zijn Geest en door zijn Woord. Dat Woord is de verkondiging van Christus in zijn dood en opstanding, zoals ook Petr.1 vers 23 en 25 ons zegt: als wedergeboren, en niet uit vergankelijk, maar uit onovergankelijk zaad door het levende en blijvende Woord van God, . . . , maar het woord des Heren blijft in der eeuwigheid. Dit nu is het woord, dat u als evangelie verkondigd is". Van nature was het het vergankelijke zaad van onze vader, die een sterfelijk, zondig mens was, maar nu zijn wij niet uit vergankelijk zaad, maar uit onvergankelijk zaad geboren en dat is het zaad van God. Wat is dat? God heeft ons voortgebracht door het levende en blijvende Woord van God, en het levende Woord is Christus. De evangelieverkondiging is de verkondiging van Jezus Christus als de Zoon van God, Die als het Lam Gods voor onze zonden gestorven is en is opgewekt tot onze rechtvaardiging. Dat evangelie is het levende Woord van God, want dat brengt ons Christus en Christus is het Woord van God; het levende Woord van God is het zaad van God, is de Zoon Gods. Zo zijn wij in het lichaam van de Zoon opnieuw geboren geworden, door zijn kruisdood en opstanding uit de doden, en God Zelf heeft dat met Zijn eeuwige Geest bewerkt. Zo staat het ook in 1 Petr. 1 vers 3: "Geloofd zij de God en Vader van onzen Here Jezus Christus, die ons naar zijn grote barmhartigheid, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden heeft doen wedergeboren worden tot een levende hoop". Zo zien wij, dat wij door de opstanding van Jezus Christus wedergeboren zijn geworden. De apostelen brachten ook met grote kracht in hun getuigenis de opstanding van Jezus Christus uit de doden, want dit stond centraal bij de prediking van het Lam. Niet alleen Zijn kruisdood, maar zijn opstanding, want als Hij niet opgestaan was, zou zijn kruisdood vergeefs geweest zijn. In

zijn kruisdood heeft God alleen de dood van onze oude mens, de zondaar, bewerkt, maar als het daarbij gebleven was, dan waren wij dood en dood gebleven. Maar dank God, dat Hij niet alleen de zondaar gedood heeft in het lichaam van zijn Zoon, maar Hij heeft Hem ook in het lichaam van Zijn Zoon doen verrijzen als een nieuwe schepping, naar Zijn eigen beeld. Zo bewerkte God onze dood aan het kruis in het lichaam van Christus, maar door de opstanding van Zijn Zoon gaf Hij ons het nieuwe leven en uit deze kracht moeten wij ook gaan leven. Dit zegt ook Rom. 8 vers 11: "En indien de Geest van Hem (God de Vader), die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Jezus Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichaam levend maken door zijn Geest, die in u woont".

Hier zien wij, dat het Nieuwe Testament spreekt van een opstanding uit de doden, maar er is ook een opstanding van de doden, die reeds in het Oude Testament door de profeten werd verkondigd aan het einde der dagen. Maar een opstanding uit de doden was iets geheel onbekends, totdat Christus dit ging openbaren. Het was een Goddelijk geheimenis, want Christus is een Goddelijk geheimenis. Dit is zeer belangrijk, en hoewel dit juist één van de grondzuilen van het Christelijk geloof is -want als Jezus niet opgestaan was tussen de doden uit, dan zou ons geloof ijdel en vruchteloos zijn- is het zeer bedroevend, dat vele Christelijke, kerken deze opstanding niet leren, en nog altijd een opstanding van doden verkondigen aan het einde der dagen. De eerste apostelen en eerste Christenen verkondigden met grote kracht de opstanding uit de doden in Jezus (Hand. 4 vers 1, 2 en 35). Dit komt ook heel duidelijk uit in 1 Cor. 15 vers 51, waar Paulus zegt: "Zie, ik deel u een geheimenis mede", Dit was dus niet bekend en nooit verkondigd door de profeten van het Oude Testament, het was een verborgenheid. Maar deze werd nu door de apostelen en door de Heilige Geest geopenbaard. "Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken; en de doden (gelovigen in Christus) zullen onovergankelijk opgewekt worden". Dat dit ook aan de vrome Joden onbekend was, blijkt duidelijk uit, Marc. 9 vers 9 en 10: "En terwijl zij van den berg afdaalden, verbood Hij hun dat zij iemand zouden vertellen hetgeen zij gezien hadden, voordat de Zoon des mensen uit de doden zou zijn opgestaan. En zij hielden dit woord vast en trachtten onder elkaar te weten te komen wat het was, uit de doden opstaan". Zij wisten wel van de opstanding van de doden aan het einde der dagen, want dat was hen van kindsbeen al geleerd in de synagoge (Joh. 11 vers 23), maar van de opstanding tussen de doden uit, wisten zij niets. Jezus ging het hun verkondigen, want het was een geheimenis, dat in Christus is, omdat Hij de Opstanding en het Leven Zelf is. Er is een groot onderscheid en Jezus leert dat ook verder in Luc. 14 vers 14: "En gij zult zalig zijn, omdat zij niets hebben om u terug te betalen. Want het zal u terugbetaald worden bij de opstanding der rechtvaardigen". Dat is de opstanding tussen de doden uit, Het zijn geen rechtvaardigen van zichzelf, maar die door Jezus gerechtvaardigd zijn. Zo zijn wij nu rechtvaardigen, die hun geloof vestigen op Hem en zich verenigd hebben met het Lam. Zoals de Rechtvaardige Jezus Christus opstond tussen de doden uit, zo zullen ook de rechtvaardigen deel hebben aan deze heerlijke opstanding uit de doden. Wij kinderen Gods blijven dus niet liggen, maar wel de onrechtvaardigen. Jezus spreekt hier ook over in Luc. 20 vers 35 en 36: "maar die waardig gekeurd zijn, deel te verkrijgen aan die eeuw en aan de opstanding uit de doden, huwen niet en worden niet ten huwelijk genomen. Want zij kunnen niet meer sterven; immers zij zijn als de engelen gelijk en zij zijn kinderen Gods, omdat zij kinderen der opstanding zijn". Jezus spreekt hier van een groep, die waardig gekeurd wordt om deel te krijgen aan de komende eeuw, het rijk Gods, en aan de opstanding uit de doden. Hier zien wij weer door de Schrift vermeld, de eerste opstanding, die wij ook een vóór-opstanding kunnen noemen, die de opstanding der rechtvaardigen is. Dit slaat dus niet op de opstanding van de doden, want daarvoor behoeft men niet waardig gekeurd te worden; integendeel, vele goddelozen zouden wel willen, dat er geen opstanding meer was. Vandaar dat velen graag hun lichaam laten verbranden en ook liefst de as ergens laten uitstrooien; want men denkt in zijn dwaasheid, dat men daarmee God kan verhinderen, dat zij zullen opstaan. Zelfs de grootste goddelozen zullen moeten opstaan bij de opstanding van de doden ten jongste dagen, want hef zal een opstanding zijn ten gerichte en allen zullen uit de graven komen, daar zij allen zullen moeten verschijnen voor de grote witte troon, n. l. allen,

wier namen niet geschreven staan in het boek des levens des Lams. Zij worden in de poel des vuurs geworpen, welke is de tweede dood, waaruit geen opstanding meer is en komen op de plaats, die ook voor satan en zijn engelen bereid is.

De rechtvaardigen, die waardig gekeurd zijn om deel te verkrijgen aan de opstanding uit de doden, kunnen niet meer sterven, zoals ook het Hoofd niet meer kan sterven. Jezus heeft onvergankelijk, onsterfelijk leven in Zijn opstandingslichaam en kan in der eeuwigheid niet meer sterven. Zo mogen ook wij, die waardig gekeurd zijn, deel krijgen aan die toekomstige eeuw door de opstanding uit de doden. Hoe worden wij daar waardig voor gekeurd? Door ons best te doen, braaf en fatsoenlijk te leven, of vroom en godsdienstig te zijn? Neen, maar door slechts met gehele overgave te aanvaarden, hetgeen God ons in het Lam gegeven heeft, en God in het Lam te ontmoeten, want het zijn immers zijn gezette hoogtijden. Het Lam is nu onze waardigheid. Prijst God! Zo vermeldt ook de Schrift het in Openb. 20 vers 4 - 6: "En ik zag tronen, en zij zetten zich daarop, en het oordeel werd hun gegeven, en ik zag de zielen van hen, die onthoofd waren om het getuigenis van Jezus en om het Woord van God, en die noch het beest, noch zijn beeld hadden aanbeden en die het merkteken niet op hun voorhoofd en op hun hand ontvangen hadden; en zij werden weder levend en heersten als koningen met Christus, duizend jaren lang. (Let nu goed op): De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren. Dit is de eerste opstanding. Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding, over hen heeft de tweede dood (de werping in de poel des vuurs) geen macht, maar zij zullen priesters van God en van Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heersen, die duizend jaren. "Tussen deze twee opstandingen liggen ten minste duizend jaren. De laatste opstanding Van alle doden ten gerichte vindt op één moment plaats, want dan zullen zij moeten opstaan en verschijnen voor de grote witte troon aan het einde van het duizendjarig vreedrijk, dat nog komen moet. Maar de eerste opstanding heeft plaats in verschillende feesten. Zij is begonnen op de Paasmorgen, wat nu al bijna twee duizend jaren geleden is. Toen is ons Hoofd opgestaan, en zoals het geslachte Lam de oorzaak is van een heilige wandel, zo is de opgestane Christus de oorzaak van onze opstanding uit de doden. Toen Jezus opstond, nam Hij al een klein aantal van Oud -Testamentische gelovigen mede, die hun geloof op Hem gericht hadden, wie dat zijn, zegt de Schrift niet, maar het was een eerste triomf. Wij lezen dit in Matth. 27 vers 51 - 53: "En zie, het voorhangsel van den tempel scheurde van boven tot beneden in tweeën, en de aarde beefde, en de rotsen scheurden en de graven gingen open en vele lichamen der ontslapen heiligen werden opgewekt". Nu geeft dit de indruk, dat dit gebeurde bij Jezus sterven, maar dat is niet zo. Bij Zijn sterven was er wel een aardbeving en gingen de graven reeds open, maar zij werden niet eerder levend, vóórdat Jezus opstond uit de doden. Want dat konden zij ook niet, daar niemand kan deel krijgen aan de opstanding uit de doden, vóórdat eerst het Hoofd opgewekt is, wat ook staat in vers 53: "En zij gingen uit de graven na Zijn opstanding, en kwamen in de heilige stad, waar zij aan velen verschenen". Velen hebben hen gezien en dus ook geweten, wie het waren, maar het is niet omgeschreven. En wij mogen geloven, waarom God dit deed, want anders zouden wij een kerk van zulke heiligen gekregen hebben, en dan zou Jezus niet als de Eersteling aanbeden zijn en de eer ontvangen hebben, want Hem alleen komt alle eer toe. Dan zouden wij misschien niet alleen de opstanding van Christus verheerlijkt hebben, maar ook die van Vader Abraham en anderen, zoals Maria nu ook reeds als een opgestane verheerlijkt wordt en volgens de Rooms-Katholiekenkerk ook al ten hemel gevaren is. Als deze heiligen verschijnen, dan verzwijgen zij altijd hun naam. Ik denk b.v. hoe aan Sadho Soendar Sing dikwijls ontslapen heiligen verschenen zijn en als hij vroeg, wie zij waren, dan antwoordden zij: "Wat doet onze naam ertoe of wat wij geweest zijn". Zij hebben nu een nieuwe naam en die zegt ons toch nog niets. Toen op de berg der verheerlijking Mozes en Elia verschenen en Petrus in de fout viel en zeide: "zal ik hier drie tenten opslaan", gingen Mozes en Elia direct weg in de wolk en sprak de stem: "Deze is Mijn Zoon de Geliefde, hoort naar Hem". Geen verheerlijking van heiligen, maar wel de verheerlijking van de Heilige, Jezus Christus. Hem alleen moet alle eer, lof en dank worden toegebracht, want dat is de gedachte des Vaders. Wanneer vindt nu de volgende fase plaats. In 1 Cor. 15 vers 23 lezen wij: "Maar ieder in zijn eigen rangorde: vervolgens, die van Christus zijn bij Zijn komst". Het gaat hier dus om

degenen die het eigendom van Christus zijn, de gelovigen in Hem, die op zullen staan tussen de doden uit bij Zijn komst in de lucht, om zijn Gemeente thuis te halen, wat nog gebeuren moet zoals wij ook in de volgende fasen zullen zien. Dan zullen allen die in Christus ontslapen zijn, opstaan. Van de daarop volgende fase leert ons het boek de Openbaring enige geheimenissen. Als de Gemeente weggenomen is van deze aarde, dan komt er een ontzettende boze tijd op deze wereld, waarin de antichrist hier de heerschappij heeft, en daar zullen velen nog tot geloof komen, maar moeten het met de marteldood bekopen. Er zullen dan ontzettende vervolgingen van gelovigen zijn, allereerst van de Joden, die tot waarachtig geloof komen, maar ook nog een grote schare uit de heidenen. Vele naam-christenen uit vele kerken en kringen zullen in die dagen tot het licht komen; nu zijn zij nog niet wedergeboren, maar maken een vorm Christendom uit. Zij geloven wel in, God en Christus, maar zijn niet wedergeboren, omdat het hun nooit gepredikt is en zij menen door een kinderdoop reeds zalig te zijn. Zo staan zij op één lijn met Israël, want Israël is ook niet ongelovig, het gelooft in God en de profeten. Zo zal voor velen, die oprecht zijn, door de grote verdrukking, het licht opgaan. Want als de Gemeente weg zal zijn, zal dat voor de hele wereld een ontzettende schrik wezen. Dit gebeurt niet in het verborgene, evenmin als die, paar heiligen, die opstonden en aan velen in Jeruzalem verschenen zijn. Velen zullen er door wakker worden, maar zij moeten door de grote verdrukking heen.

Er zijn vandaag leringen, die zeggen, dat de Gemeente door de grote verdrukking moet! Deze verkeerde leringen zijn ontstaan, omdat men niet een juist begrip heeft van de grote verdrukking, die de tijd is waarin Gods oordeel over deze aarde zal gaan. Voor ieder wedergeborenen, is het oordeel gedragen door Christus op het kruis, waar Hij voor ons onder Gods oordeel kwam. Daarom kunnen Gods kinderen nooit ten tweede male onder zijn oordeel moeten doorgaan. Door deze grote verdrukking zullen dus de onwedergeborenen pas goed wakker worden, evenals het onwedergeborenen Israël, dat als het overgebleven derde deel als volk tot wedergeboorte komt. De enkeling uit Israël, die nu tot geloof in Christus komt, behoort tot de Gemeente. Degenen, die in de grote verdrukking tot geloof komen en dit met de marteldood zullen moeten bekopen, zullen vlak voor de tijd, dat Jezus met zijn Gemeente terugkeert naar de aarde om de antichrist te verdoen en zijn Vrederijk op te richten, ook nog deel krijgen aan een opstanding tussen de doden uit. (zie onder).

De ontslapenen zullen het eerst opstaan uit de doden en dan zullen wij, nog overlevenden, direct daarop in één ondeelbaar ogenblik veranderd en met het opstandingslichaam overkleed worden, en tezamen met hen de grote ruimtevaart beginnen, die door God voorbereid is. Het zal een talrijke schare zijn, die zonder raketten haar ruimtevaart ten hemel zal maken. De ruimtevaart van de hedendaagse techniek, is een afschaduw van wat komen zal. Waarom is de wetenschap heden zo druk bezig met de ruimtevaart? Omdat de wonderbare, grote ruimtevaart der heiligen gaat komen, en grote gebeurtenissen werpen hun schaduwen vooruit. Satan tracht immers altijd de na-aper van God te zijn, En dat men zich in de wereld zo druk bezig houdt met de ruimtevaart, is het bewijs, dat de grote ruimtevaart van de Gemeente komende is.

Zo zien wij dus, dat aan de eerste opstanding zullen deel hebben:

Eerst de Gemeente, en dan een grote schare van rechtvaardige heiligen, in en door de grote verdrukking tot geloof gekomen zijn, en daarna de 144000 uit Israëls twaalf stammen verzegelden, terwijl tenslotte ook de twee profeten, die in Jeruzalem vermoord zullen worden, door God ten hemel zullen worden gevoerd (Openb. 11 vers 1 - 12). Dat hun lijk drie en een halve dag in Jeruzalem op de straat zal liggen, zal door de hele wereld gezien kunnen worden. Dit kan niet anders dan door wereld-televisie, waartoe de Telstar reeds gekomen is om Gods Woord in vervulling te doen gaan. Maar alle volken zullen dan ook zien, dat die twee profeten door God opgewekt en opgenomen zullen worden, dat overall grote vrees zal veroorzaken. De twee volgende fasen der eerste opstanding zien wij in Openb. 7, waar de 144000 uit Israël verzegeld werden en die in Openb. 12 weggevoerd wordt tot God als het kind van de vrouw. Terwijl in Openb. 11 de twee profeten in Jeruzalem opgewekt en opgenomen zullen worden.

De wereldtelevisie zal het ook mogelijk maken, dat het beeld van het beest, dat in Jeruzalem opgericht zal worden, in de hele wereld aanbeden zal worden. Want als dat beest op het

scherm verschijnt van de televisie toestellen, die overal aangebracht zullen zijn, zal een ieder moeten knielen om het te aanbidden. Een ieder, die dat niet doet, gaat onverbiddelijk naar de brandstapel. Omdat zij Christus niet gewild hebben, zullen zij moeten knielen voor de afgod, die zij gewild hebben, of moeten sterven om Christus wille.

HET VIERDE FEEST.

Het feest der weken, Pinksterfeest.

Lezen: Lev. 23 vers 15 - 22.

De eerste drie feesten hebben wij nu behandeld, die alle drie in de eerste maand plaats vonden van het geestelijk jaar. Nu komen wij tot het vierde feest, dat viel in de derde maand. Hier liggen zeven weken of vijftig dagen tussen, en dit feest kennen wij als Pinksteren; maar in het Oude Testament wordt het ook genoemd, het feest der eerstelingen, ook wel het weken feest genoemd, omdat er zeven weken tussen liggen. Voor ons is dit een zeer belangrijk feest, omdat wij daar nog steeds midden in leven.

Zo is het eerste feest vervuld geworden, ook al gaat die vervulling nog steeds door in elke zondaar, die zijn leven aan Jezus geeft. Het tweede feest van de ongezuurde broden of heilige wandel is ook vervuld en gaat ook nog door. Het derde feest is ook vervuld door de Opstanding van Christus en de zegeningen daarvan stromen ons nog steeds toe.

In dit schaduw-pinksterfeest wordt ons op wonderbare wijze de zin van Pinksteren geopenbaard. Het is belangrijk, dat wij de betekenis van dit feest goed Leren kennen, want er is vandaag ontzettend veel verwarring over Pinksteren, en men weet helemaal niet, wat Pinksteren eigenlijk is. Dit Pinksterfeest is direct verbonden met het feest van de eerstelingsgarve. Want als de Here tot Mozes spreekt in vers 9 - 14 over het feest van de eerstelingsgarve, dan gaat Hij meteen voort met vers 15: "Dan zult gij tellen van den dag na den sabbat, van den dag, waarop gij de garve van het beweegoffer gebracht hebt". Zij moesten dus tellen vanaf dit feest, en zoals de heilige wandel voortvloeit uit het eerste feest, zo vloeit Pinksteren voort uit de Opstanding van de Here Jezus. Wat is eigenlijk dit Pinksterfeest? Het is niets anders dan de verlenging van het feest van de eerstelingsgarve en de voltooiing daarvan. Wat betekende in de schaduwdienst het feest van de eerstelingsgarve? Het was de eerste opbrengst van die gersten en tarweoogst, die aan de Heer gebracht moest worden. voordat het overige mocht ingezameld worden. Is nu de eerstelingsgarve het begin (de inwijding) van de oogst, Pinksteren is de voortzetting en de voltooiing van deze oogst. De zeven volle weken, die hier tussen liggen, de vijftig dagen, zijn zinnebeeldig het tijdperk, dat de oogst binnengehaald wordt, totdat deze voltooid is. Hierin zien wij waar Pinksteren toe dient. Want God had nog meer voor met dit Pinksterfeest, zoals vers 16 zegt: "tot den dag na den zevenden sabbat zult gij tellen, vijftig dagen (Pinksteren betekent vijftig); dan zult gij een nieuw spijsoffer den Here brengen". Zoals die eerstelingsgarve God toekwam, en dat is de Eersteling van de nieuwe schepping, Jezus Christus, zo wil God aan het einde van deze oogst een nieuw spijsoffer hebben, dat voor Hem en de priester zal zijn. Wie is de priester? Het is Christus. Uit deze oogst moet eerst voortkomen, wat voor God en voor de Hogepriester, Christus, is, en dat is de Gemeente, die voorkomt uit de Opstanding van Jezus Christus, en het is een beweegoffer voor de Heer, net als de garve aan God aangeboden werd. De twee broden, die uit de nieuwe oogst zijn, zijn voor God en de priester het spijsoffer, dat bewogen moest worden, waar vers 20 van spreekt: "En de priester zal ze bewegen (de twee broden en de twee schapen, die hetzelfde uitbeelden), bij het brood der eerstelingen, als beweegoffer voor het aangezicht des Heren bij de twee schapen; zij zullen den Here heilig zijn, zij zijn voor den priester". Wij zullen nu eerst zien, dat God in Pinksteren, het feest in de derde maand, drie dingen wil doen en geven. Wij weten, dat, toen Jezus Christus daags na de sabbat op de eerste dag der week opstond tussen de doden uit, precies vijftig dagen later op het Joodse Pinksterfeest, de Heilige Geest uitgestort werd. Waartoe? Het eerste doel is, om de hele oogst binnen te brengen, d. w. z., dat de Heilige Geest dus gekomen is om zondaren tot Christus en tot wedergeboorte te brengen, want de nieuwe oogst moet ingezameld worden. Ten Tweede

wordt van deze nieuwe oogst één deeg gemaakt, d. w. z. dat Hij door de Heilige Geest van uit die wedergeborenen één Gemeente samenvoegt en hen doopt tot het ene Lichaam van Christus, het nieuwe deeg. Het derde werk is, dat uit dit deeg de twee broden voortkomen, die aan God aangeboden worden precies op dezelfde wijze als de eerstelingsgarf. Dit betekent, dat de hele Gemeente moet opstaan tussen de doden uit en naar God gaat. Dat is het drievoudige werk van de Heilige Geest. Wij leven dus nog altijd in Pinksteren, want nog steeds is de Heilige Geest aan het inzamelen en bezig de Gemeente te vormen, maar het laatste werk heeft Hij nog niet gedaan, en tot zolang blijft de Heilige Geest uitgestort op de aarde. Deze drie geweldige dingen willen wij nu uit de Schrift gaan bezien. Tussen de eerstelingsgarf en Pinksteren zijn zeven volle sabbatten of vijftig dagen, wat in eerste instantie vervuld is, toen precies vijftig dagen na de Opstanding van Jezus, de Heilige Geest werd uitgestort. Wij leven dus nog steeds in die vijftig, want die is pas werkelijk ten einde, als de hele oogst ingezameld is en de twee broden bij God gekomen zijn, waar Jezus de Hogepriester is. Vijftig heeft dus een dubbele betekenis, want wij leven nog altijd tussen Pasen en Pinksteren, daar die inzameling nog steeds voort gaat. In eerste instantie kwam de Heilige Geest na vijftig dagen, maar als de tijd aanbreekt, die God alleen bekend is, dan gaat de Heilige Geest van de aarde weg want de Gemeente is tevens de tempel van de Heilige Geest. Vanuit deze schaduwdienst vinden wij een rijke lering, waardoor alles klaar en duidelijk gaat worden. Het eerste werk van de Heilige Geest is, dat het Gods kinderen en dienstknechten bekwaam maakt om de oogst binnen te halen. Voordat wij dit zien, willen wij er nogmaals op wijzen dat dit Pinksteren een voortzetting en voltooiing is van de eerstelingsgarf, m.a. w, dat de Heilige Geest alleen kon komen, nadat Jezus Christus opgestaan was uit de doden en als de Eerstelingsgarf bij God was gekomen. Pinksteren is dus een direct gevolg van Zijn Opstanding en niet van zijn kruisdood. Dit zien wij bevestigd in het Nieuwe Testament in Joh. 7 vers 39" Dit zeide Hij van den Geest. welken zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was". Wij zien dus dat de Geest gekomen is, ten gevolge van de Opstanding van Jezus en zijn verheerlijking. Dat staat ook in Joh. 16 vers 5 - 7: "En nu ga Ik heen tot Hem (daar gaat de Eerstelingsgarve naar God), die Mij gezonden heeft en niemand van u vraagt Mij: waar gaat Gij heen? Maar omdat Ik dit tot u gesproken heb, heeft droefheid uw hart vervuld. Doch Ik zeg u de waarheid: Het is, beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden".

Bij de vervulling in Hand. 2 vers 1 lezen wij: "En toen de Pinksterdag aanbrak, waren allen tezamen bijeen", en dan wordt de Heilige Geest uitgestort. De Geest is dus precies uitgestort op het Joodse Pinksterfeest. Hierin zien wij weer de nauwkeurige vervulling, want zoals Jezus op het Joodse Pascha geslacht is, en op de eerste dag der week opgestaan is, zo is de Heilige Geest uitgestort op het Joodse Pinksterfeest en is dus de vervulling daarvan. Hoe wonderbaar wordt deze schaduwdienst vervuld! Hoe kon dat ? Dit vinden wij heel duidelijk in Hand. 2, waar Petrus vol van de Heilige Geest in vers 32 zegt: "Dezen Jezus heeft God opgewekt (zijn opstanding), waarvan wij allen getuigen zijn. Nu Hij dan door de rechterhand Gods verhoogd is en de belofte des Heiligen Geestes van den Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij en ziet en hoort." De Heilige Geest is dus uitgestort en gekomen om de hele oogst binnen te brengen, m. a. w. dat zo velen God er toe roept uit alle volken, die tot het Lam komen en daardoor deel aan Christus hebben. door de Heilige Geest zullen komen tot de opstanding der doden, tot de hemelvaart en ingebracht worden in de heerlijkheid bij God. Dat is het werk van de Heilige Geest nu en dit gaat heel wat dieper en is veel rijker, dan men er in het algemeen over hoort spreken. Nog anders gezegd: De Heilige Geest is uitgestort om er zorg voor te dragen, dat de leden van de nieuwe schepping daar komen, waar het Hoofd reeds is. Waarom ? Het gaat niet om ons, maar het gaat er om, dat wij een beweegoffer zouden zijn voor God en voor de priester, Christus. Het feest van de opstanding van Jezus Christus is het feest van de Eerstelingsgarve, want Hij is de Eersteling uit de doden en Pinksteren wordt het feest der eerstelingen genoemd (meervoud) en dat zijn allen, die na de Eerstelingsgarf binnengehaald worden en tot de nieuwe oogst behoren. Dit leert de Schrift ons ook in het Nieuwe Testament. Waar wij in 1 Cor. 15 vers 20 zien, dat

Christus de Eersteling is: "Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden, als eersteling van hen, die ontslapen zijn". Christus, de Eersteling. En hoe wordt de Gemeente nu genoemd? Dat vinden wij in Hebr. 12 vers 22 en 23: "Maar gij (Nieuw Testamentische gelovigen) zijt genaderd tot de berg Sion, tot de stad van den levenden God, het hemelse Jeruzalem, en tot tienduizendtallen van engelen, en tot een feestelijke en plechtige vergadering van eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de hemelen". De Gemeente is dat nieuwe spijsoffer voor God en voor de priester, en dat moet naar de hemel. Zien wij dus in Christus de Eersteling, zo zien wij in de Gemeente de eerstelingen, of zoals zij hier genoemd worden "de vergadering van eerstgeborenen". Jacobus zegt in hoofdstuk 1 vers 18, wat de Gemeente is: "Naar zijn raadsbesluit heeft Hij ons voortgebracht door het woord der waarheid, om in zekeren zin eerstelingen te zijn onder zijn schepselen". Pinksteren is dus het feest van de eerstelingen, zoals het in het Oude Testament genoemd wordt: Christus de Eersteling en de Gemeente de eerstelingen. Ook in Rom. 8 vers 23 zien wij, dat wij als eerstelingen, die de Geest als eerste gave hebben ontvangen.

Laten wij het eerste werk verder onderzoeken, want daar spreekt de Here Jezus ook het eerste over, want de oogst moet binnen gehaald worden, en dat zullen wij op verschillende plaatsen in de Schrift zien. Eerst in Luc. 24 vers 46 - 49, als Jezus na Zijn opstanding in hun midden verschijnt: "En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden en ten derde dage opstaan uit de doden, en dat in zijn naam moest gepredikt worden, bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. Gij zijt getuigen van deze dingen. En zie, Ik doe de belofte mijns Vaders op u komen. Maar gij moet in de stad blijven, totdat gij bekleed wordt met kracht uit den hoge"

In de tweede plaats vinden wij ook in Marc. 16 vers 15: "En Hij zeide tot hen: Gaat heen in de gehele wereld, verkondigt het evangelie aan de ganse schepping. Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden, maar wie niet gelooft, zal veroordeeld worden". De Here Jezus draagt hen nauwkeurig op, om uit te gaan in de gehele wereld om het evangelie aan de ganse schepping te verkondigen. Wat vinden wij hiervan nu in de schaduwdienst staan? In Lev. 23 vers 17 lezen wij, waar het graan, dat tenslotte het deeg moet vormen, vandaan moet komen, n. l. "Uit uw woonplaatsen". Het moet komen uit alle woonplaatsen van deze aarde, uit alle landen, volken, talen en tongen moet de oogst komen, die voor God zal zijn. Wat wij ook vinden in Hand. 15 vers 13 - 14: "En nadat dezen uitgesproken waren (dit waren Paulus en Barnabas), nam Jacobus het woord en zeide: Mannen broeders, hoort naar mij! Simeon heeft uiteengezet, hoe God van meet aan er op bedacht geweest is een volk voor zijn naam (dit is de Gemeente, het nieuwe spijsoffer) uit de heidenen te vergaderen". Zij worden vergaderd uit alle heidenen, en pas daarna zal Jezus wederkomen. Verder zegt Jezus in Marc. 16 vers 20: "Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven, in nieuwe tongen zullen zij spreken, slangen zullen zij opnemen, en zelfs indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun geen schade doen, op zieken zullen zij de handen leggen en zij zullen genezen worden. De Here Jezus dan werd, nadat Hij tot hen gesproken had, opgenomen in den hemel en heeft Zich gezet aan de rechterhand Gods. Doch zij gingen heen en predikten overal, terwijl de Here medewerkte en het woord bevestigde door de tekenen, die er op volgden". De Heer draagt hen op om uit te gaan en het evangelie te verkondigen, maar vóórdat zij konden uitgaan, moesten zij wachten, totdat zij de Heilige Geest ontvangen hadden. Want deze Geest doet het door hen, het is het werk van de Heilige Geest, die de oogst inzamelt in verband met deze evangelie-verkondiging. Om deze oogst binnen te krijgen, werkt God mee met tekenen, wonderen en krachten door de Heilige Geest. Deze wonderen en tekenen zijn dus in de eerste plaats bestemd om de oogst binnen te halen, maar niet om het deeg klaar te maken. Wij zien dan ook, dat overal, waar die apostelen heen gingen, deze krachten gebeurden. Het begon op de Pinksterdag, toen vele volken vergaderd waren en in eigen taal de grote werken Gods hoorden verkondigen, want God wil zijn oogst binnen hebben. Dit vinden wij ook overal vermeld in de Handelingen, o.a. in Hand.4 vers 29, waar zij, bidden voor hun apostolische opgave: "En nu Here, let op hun dreigingen en geeft uw dienstknechten met alle vrijmoedigheid uw woord te spreken (het gaat hier niet om de verkondiging van het Woord in de Gemeente, maar om het redden van zondaren daar buiten), doordat Gij uw hand uitstreckt

tot genezing en dat tekenen en wonderen geschieden door de naam van Uw heiligen knecht Jezus". En in Hand. 8 vers 5 lezen wij daarover: "En Philippus daalde af naar de stad van Samaria en predikte hun den Christus. En toen de scharen Philippus hoorden en de tekenen zagen, die hij deed, hielden zij zich eenparig aan hetgeen door hem gezegd werd. Want van velen, die onreine geesten hadden, gingen deze onder luid geroep uit en vele verlamden en kreupelen werden genezen; en er kwam grote blijdschap in die stad". Deze wonderen en tekenen staan altijd in verband met het binnenkomen van de, oost. En in Hand.14 vers 3 lezen wij: "Zij verkeerden daar dan geruimen tijd vrijmoedig sprekende in vertrouwen op den Here, die getuigenis gaf aan het Woord zijner genade en tekenen, en wonderen door hun handen deed geschieden". De Heer gaf dus mede getuigenis aan het Woord en dat vinden wij ook in Hand. 19, als Paulus in de afgodische stad Efeze komt. Daar was het heiligdom van de godin Artemis en de hele stad lag onder duivelse occulte machten. Er werd grote afgoderij bedreven, want er staat, dat de hele wereld haar hulde bewees als koningin des hemels. Artemis is nog altijd niet dood, maar leeft nu voort onder de naam Maria. In vers 11 staat: "En God deed buitengewone krachten door de handen van Paulus, zodat ook zweetdoeken en gordeldoeken van zijn lichaam aan de zieken gebracht werden en hun kwalen van hen weken en de boze geesten uitvoeren". Zo lezen wij dat overal, waar deze apostelen kwamen, altijd deze apostolische krachten geschieden, opdat de oogst binnen zou komen en om het rijk der duisternis te doorbreken, want die zielen zaten geketend in de macht van de duivel en konden niet tot geloof komen. Daarom moesten zij bevrijd worden en dan kon God Zijn oogst binnenhalen, die Hij op het oog had, Dit was Gods werk door de Heilige Geest, waarvan wij lezen in Rom.15 vers 18 - 19: "Want ik zal het niet wagen van iets anders te spreken dan van hetgeen Christus door mij bewerkt heeft, om de heidenen (niet gelovigen) tot gehoorzaamheid te brengen door woord en daad, door kracht van tekenen en wonderen, door de kracht des Geestes. Zo heb ik, van Jeruzalem uit rondreizende tot Illyrië toe, de prediking van het evangelie van Christus volbracht. De oogst moet binnenkomen. Steeds zien wij, dat deze tekenen en wonderen in verband staan met zielen, die nog gered moeten worden en nog in de macht van de duisternis zitten. Wij zien dus, dat het eerste werk van de Heilige Geest in deze genade tijd is, om de oogst binnen te halen. Maar wij zien nu, dat hieraan een eind gaat komen. Toen kortgeleden een zendelinge in ons midden iets vertelde over haar werk in Afrika, kreeg ik grote bewondering voor zulke moedige vrouwen en mannen, die daar met inzet van heel hun leven, alles er voor over hebben, om het evangelie te verkondigen aan heidenen, waarvoor wij God niet genoeg kunnen danken. Daarbij ben ik ook gaan zien, dat God zijn Woord niet meer bevestigt. Wat moeten deze mensen ontzettend worstelen, en hoeveel jaren duurt het, voor men iets van die taal kent. Maar op die Pinksterdag sprak men direct in talen, die God hen ingaf door Zijn Geest, opdat deze mensen dadelijk bereikt zouden worden. Wij hebben e.a. gehoord, hoe met veel moeite een man tot Christus kwam en kort daarop weer door demonische machten bezet werd en tot hun oude heidense gewoonten terugkeerde. In, de Handelingen echter lezen wij, hoe de Heilige Geest door de apostelen de demonen er uit wierp. Maar in deze tijd horen wij, hoe de zendingen zelf weten, dat zij, onder steeds moeilijke wordende omstandigheden moeten werken. Wat zien wij hier uit ? Wij zien, dat de deur dicht gaat in heel Azië, Afrika en de landen van Zuid Amerika. De zendingen zelf weten dat zij op een vulkaan leven. Ligt dit aan deze broeders en zusters ? Neen, al hoort men vandaag wel eens zeggen, dat er tekenen en Wonderen moeten gebeuren. Maar dat hebben zij niet in de hand, want als God wil, dat daar een oogst komt, dan bewerkt Hij dat, maar als dat niet gebeurt, dan ligt dat niet aan deze broeders en zusters. Hebben deze mensen dan geen geloof? Ja, want uit hun werken wordt hun geloof getoond; want dat doen jonge mannen en vrouwen niet zo maar om alles op te geven en daar in een hut bij inboorlingen te gaan slapen op de grond, waar zij geen ogenblik rust krijgen. Het is wel heel bedroevend, als men dergelijke conclusies durft te trekken, door te zeggen, dat zulke zendingen niet gedoopt zijn met de Heilige Geest of iets dergelijks.

Wij weten, dat de Heilige Geest is uitgestort en dat God meewerkt door Zijn werk te bevestigen met tekenen en wonderen. Maar, waar God dit nu niet meer doet, is dit voor ons een teken, dat de oogst bijna binnen is en dat God een einde gaat maken met het

binnenhalen er van. Vandaag doet men net, alsof het van ons afhangt, maar wij moeten gaan verstaan, wat God ons in Pinksteren geeft. Dacht u, dat de zwarten van donker Afrika meer door demonische machten bezeten zijn, dan in de plaats, waar Philippus kwam? Maar als Philippus in Samaria komt, gaan de demonen onder groot geschreeuw op de vlucht, worden de zieken genezen en lopen de lammen. Daar was geen belemmering, want de Heilige Geest begon daar de oogst binnen te halen. Maar moeten wij dan nu deze mensen rustig loslaten en laten omkomen? Neen, dank God voor de laatsten, die nog binnen zullen komen, maar het is nu de afsluiting van deze oogst, de tarwe en gerstenoogst, voor de Gemeente. Daarachter komt nóg een grote oogst, de vruchtenoogst. Al deze heidenlanden wachten, evenals Europa, waar ook nog veel heidendom is, op de komende feesten, die niet het werk en de opdracht voor de Gemeente zijn voor nu, want daarvoor is de Heilige Geest niet uitgestort. Nu is de Heilige Geest uitgestort om de gersten en tarweoogst binnen te halen, de eerstelingen uit alle woonplaatsen, zoals wij ook lezen in Hand. 15: "Hoe God van meet aan er op bedacht geweest is, een volk voor Zijn naam uit de heidenen te vergaderen". Als dat gebeurd is, gaat God nog een grote tweede oogstfeest geven en hiervoor zal door de Heilige Geest het wedergeboren Israël gebruikt worden, zoals God van voor de grondlegging bestemd heeft. Een derde deel van het overblijfsel van Israël wordt een zendingsvolk, want tweederde blijft onbekeerd. Één derde deel komt door de grote verdrukking tot bekering en tot wedergeboorte, als Jezus uit de hemel op aarde komt, en dat deel zal dan uit vele Paulussen bestaan. Één Paulus kon door God gebruikt worden om in korte tijd de toenmalige wereld te bewerken, en overal Christengemeentes te stichten. Daarom noemt Paulus zichzelf een ontijdig geborene, want hij, die als dood niet door het evangelie bereikt kon worden kwam tot bekering, toen Jezus uit de hemel kwam en dat is dus ook bestemd voor Israël, dat niet door de prediking van het evangelie door de Gemeente tot wedergeboorte kan komen, want het blijft verhard tot het einde, d. w. z. totdat Jezus uit de hemel komt en zij zien zullen, in Wien zij gestoken hebben. Paulus was dus op een heel andere wijze tot wedergeboorte gekomen dan wij allen, die tot de Gemeente van Christus behoren. Wij komen tot geloof in Christus door de prediking van het evangelie, door het Woord der waarheid en op geen andere wijze; maar Paulus kwam tot wedergeboorte, doordat Jezus hem uit de hemel verscheen en tot hem zeide: "Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij". Dan zegt hij: "Wie zijt Gij, Here"? Israël zal Hem zien, zoals Saulus Hem zag op de weg naar Damascus. Saulus is dus voor die tijd tot geboorte gekomen, want hij had pas tot geboorte moeten komen, als Jezus straks komt voor Israël. Waarom kwam Saulus tot wedergeboorte? "Deze is Mij een uitverkoren vat om Mijn naam te dragen voor de heidenen". Als Jezus straks komt met Zijn Gemeente, zal Israël zien, in Wien het gestoken heeft en tot berouw komen; dan wordt het een volk van Paulussen, die als zendelingen uitgaan. En die zullen de wereldoogst inbrengen. Dat is dus niet de opgave van nu. Nu is de Heilige Geest uitgestort, opdat voor God een nieuw spijsoffer gemaakt zal worden, de Gemeente de eerstelingen, die het Lichaam van Zijn Zoon zijn, opdat Christus straks met die Gemeente op aarde zal komen, en door Israël aan de volken nog het evangelie in al zijn volheid verkondigd zal krijgen. Daarom is het voor een grote, sprake, en wie oren heeft, die hore, want als overal voor de zending de deuren dicht gaan en de zending, die er nog is praktisch niets meer bereiken kan, zien wij, dat deze oogst teneinde loopt. Van mijn broer weet ik het ook, die jarenlang in Bolivia woonde en veel zendelingen, die onder de Indianen werkten, in zijn huis ontvangen heeft, hoorde ik hoe zij allemaal terugkwamen en zeiden, dat zij niets meer konden doen, en geloofden dat zij moesten wachten, totdat de Heer wederkomt. Het wordt een afgesloten zaak. Maar laten wij nu vooral voor onze broeders en zusters op de zendingsvelden bidden, want meer dan ooit zullen zij het nodig hebben. Wij zien dus, dat de zaak van de Heilige Geest nu is om enkelen tot Zich te vergaderen als de eerstelingen van de nieuwe oogst en dit zijn allen, die in Christus wedergeboren worden. In de Evangeliën zullen wij precies dezelfde volgorde vinden; want eerst spreekt Jezus op verschillende plaatsen, dat de Heilige Geest zal komen om hen te bekwamen, opdat zij zijn getuigen kunnen zijn. In Hand. 1 vers 5 vragen zij aan de Heer, of Hij in deze tijd het Koningschap over Israël zal herstellen en dan zegt Hij in vers 7 en 8: "Het is niet uw zaak de tijden of gelegenheden te weten, waarover de Vader de beschikking aan Zich gehouden

heeft, maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste der aarde". Wij zien hieruit dat het eerste werk van de Heilige Geest het binnenhalen van de oogst is van heel de aarde. Dit gebeurt dan ook direct, want in Hand. 2 is de Heilige Geest uitgestort en het gevolg daarvan is, dat de apostelen, vol van de Heilige Geest de boodschap van het evangelie brengen, bekwaam gemaakt door die Geest. Dan staat er in vers 41: "Zij dan, die zijn Woord aanvaardden, lieten zich dopen en op dien dag werden ongeveer drie duizend zielen toegevoegd". Enkele dagen later weer vijf duizend en zo gaat het door. En wij hebben ook gezien, dat God daartoe medewerkt met tekenen wonderen en klachten, om het rijk der duisternis te doorbreken.

Nu komen wij tot het tweede werk van de Heilige Geest en dat is, om al de nieuw geborene in Christus door het Woord van God, samen te voegen tot één deeg. Jezus kondigt dit aan in Hand. 1 vers 5: "Want Johannes doopte met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden niet vele dagen na dezen". De vertaling spreekt van gedoopt worden met de Heilige Geest, maar in de grondtekst staat in de Heilige Geest. "Waartoe dient deze doop in de Heilige Geest? Dat zegt de Schrift ons heel duidelijk in

1 Cor. 12. vers 13: "want door één Geest zijn wij allen (alle Nieuw-Testamentische gelovigen in de Heer) tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn wij met één Geest gedrenkt". Voor de Pinksterdag waren er al wedergeborenen, want toen Jezus opgestaan was uit de doden kwam Hij in het midden van zijn discipelen en blies Hij op hen (Joh. 20 vers 22), waarmee zij de Geest van het nieuwe leven ontvingen; er waren dus al wedergeborenen, maar zij waren leden, die nog los van elkaar stonden, al waren zij wel Nieuw-Testamentische gelovigen en behoorden zij ook al, tot de nieuwe oogst. Toen nu het feest van Pinksteren in eerste instantie vervuld werd -want de Heer vervult dit nu nog steeds- werden de honderd twintig, gelovigen tot één Lichaam gedoopt. Zo was dus die Pinksterdag de geboorte van de Gemeente, als het Lichaam van Christus. Zo werden de honderd twintig wedergeborenen gedoopt tot één Lichaam en toen op die Pinksterdag drie duizend zielen ook tot wedergeboorte kwamen, werden zij in datzelfde Lichaam ingevoegd. De doop in de Heilige Geest heeft dus maar éénmaal plaats gevonden, bij het begin. Alleen in Hand. 10 lezen wij, dat bij de eerstelingen uit de heidenen God a. h. w. een nieuwe uitstorting gaf; dit moest de Heer doen, omdat de Joden dachten, dat dit heil alleen voor hen was en dat de heidenen aan die heerlijkheid geen deel hadden (Hand. 10 vers 45 - 47). God heeft het zo bewerkt, dat, als Petrus bij Cornelius komt, de Heilige Geest op allen valt, die het horen, terwijl hij nog. spreekt en Petrus zegt, dat het op dezelfde wijze was als in het begin (Hand. 11 vers 15 en 17). Zo werden ook Cornelius en allen, die daar waren, tot één lichaam gedoopt, tot één deeg, maar daaruit kwamen twee broden, één uit de Joden en één de heidenen, die samen het beweegoffer zijn voor God en voor de Priester. Daarna spreekt de Schrift nergens meer van een doop in de Heilige Geest, want dat is toen vervuld. Wel moet de gelovige de Heilige Geest ontvangen, als hij tot bekering gekomen is. In Hand. 2 vers 38 zegt Petrus: "Bekeert u en een ieder van u late zich dopen. . . . en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. De doop in de Heilige Geest heeft niet meer plaats, want dat is reeds met het Lichaam gebeurd. Toen op de Pinksterdag de Heilige Geest uitgestort . werd, ondergingen de gelovigen drie dingen. Ten eerste ontvingen zij ieder persoonlijk de Heilige Geest, die in hen kwam wonen. Ten tweede werden zij allen ook vervuld met de Heilige Geest, wat ook persoonlijk is, maar ten derde werden met elkaar gedoopt in de Heilige Geest tot één lichaam. En wat zien wij nu in de praktijk? Wij zien niet alleen, dat de Heilige Geest de oogst binnen haalt, want drie duizend zielen werden die dag toegevoegd, maar wij lezen ook in vers 44: "En allen, die tot het geloof gekomen waren en bijeen vergaderd waren, hadden alles gemeenschappelijk". Er was een wonderbare eenheid, die wij ook vinden in Hand. 4 vers 32: "En de menigte van hen, die tot het geloof gekomen waren, was één van hart en ziel, en ook niet één zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was, doch, zij hadden alles gemeenschappelijk". Want zij waren tot één Lichaam (één deeg) gedoopt en dat is het werk van de Heilige Geest.

Nu gaan wij terug naar de schaduwdienst, waardoor wij de vervulling beter leren verstaan. Hoe moesten de graankorrels van de nieuwe oogst tot deeg worden. Die korrels moesten

eerst verbroken en verbrijzeld worden tot meel, dat vermengd met water, tot deeg moest worden samengevoegd. Zo moeten de Nieuw-Testamentische gelovigen met het water des Woords samen gebracht en gekneet worden, opdat het één geheel wordt. Dit bidt Jezus in het Hogepriesterlijk gebed in Joh. 17 vers 20: "En Ik bid niet alleen voor dezen (de eerste apostelen), maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven, opdat zij allen één zijn". Door de apostolische leer worden alle gelovige samengevoegd tot één meel en straks tot één brood. Wat is het resultaat? Dat staat in 1 Joh. 1 vers 3: "hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben. En onze gemeenschap is met den Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus". Dit is het volle heil en God bewerkt tevens die wonderbare eenheid. In Col. 2 vers 2 en 3 staat dan ook: "opdat bun harten getroost en zij in de liefde verenigd worden tot allen rijkdom van een volledig inzicht, en zij het geheimenis Gods mogen kennen, Christus, in wien al de schatten der wijsheid en kennis verborgen zijn". Zij bleven dan ook volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden (Hand, 1 vers 42) Er is nog iets, dat ons tot die wonderbare eenheid brengt en dat is eigenlijk het voornaamste. Waarom bewerkt de verkondiging van het volle geheimenis die eenheid? Omdat zij daardoor de volle Christus deelachtig gaan worden en door Hem zijn leven -dat is het leven van God Zelf-, zodat zij allen met Zijn leven vervuld zijn en dat is de eenheid. Dit vinden wij ook in Joh. 17 vers 22: "En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven opdat zij één zijn gelijk Wij één zijn".

Welke heerlijkheid is dat? Zijn dat de gaven en diensten? Neen, de heerlijkheid bestaat uit het Leven Gods, waaruit alle gaven, krachten en diensten voortvloeien. Dat wonderbare leven, dat in de Vader is, is een levenseenheid, want de Gemeente is geen organisatie, maar een levensorganisme. Waarom is ons, lichaam een wonderbare eenheid? Omdat het een levensorganisme is, dat onder één hoofd is, en het leven en de geest van het hoofd is in al de leden, en doordrenk ze allen. Dat is de heerlijkheid, en dan is de eenheid daar; want. die moet niet georganiseerd worden, waar men vandaag zo hard mee bezig is. Maar het gaat om hetgeen, wat door de Geest bewerkt wordt, want daarvoor is de Geest ook uitgestort. Waarom zien wij er dan zo weinig van? Omdat de meeste gelovigen niet verder gekomen zijn dan de bekering en hun meestal een evangelie gepredikt wordt van de eerste beginselen. Maar het gaat om de diepte der apostolische leer, de volle rijkdommen Gods en waar dát verkondigt wordt, dáár zien wij vanzelf die wonderbare gemeenschap groeien. Dan krijgen wij dat nieuwe leven en dat is niet iets, wat wij met moeite en inspanning moeten verwerven, maar het is er het gevolg van. Er is echter één ding, waar wij aan moeten gehoorzamen; wij moeten blijven bij de leer der apostelen, volharden in de gemeenschap, in het breken van het brood (de Avondmaalsviering in de Gemeente) en in de gebeden. Dan wordt het vanzelf bewerkt door Gods Geest. Daar spreekt Johannes van In 1 Joh. 1 vers 7: "maar indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkander en het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde". Nu geeft de Heilige Geest voor de eenheid van het lichaam ook gaven, maar niet om verdeeldheid te verwekken, maar om juist de eenheid te bevorderen. In 1 Cor. 12 vers 4 lezen wij: "Er is verscheidenheid in genadegaven, maar het is dezelfde Geest; er is verscheidenheid in bedieningen, maar het is diezelfde Here; er is verscheidenheid in werkingen, maar het is dezelfde God, die alles in allen werkt. Maar aan een ieder wordt de openbaring van den Geest gegeven tot welzijn van allen". En tenslotte lezen wij nog in vers 11: "Doch dit alles werkt één en dezelfde Geest, die een ieder in het bijzonder toedeelt, gelijk Hij wil". Wij moeten slechts één ding en dat is: ons onderwerpen aan Gods wil, om dat Lichaam te gaan vormen. Als wij hier gemeenschap hebben met elkander en een broeder heeft een geestesgave gekregen, dan heb ik, die gave ook, want hij heeft die ontvangen ten behoeve van het Lichaam. Dit is de eenheid van het Lichaam. De geestesgaven heeft God voor het Lichaam gegeven en niet aan één lid, zoals wij hier duidelijk lezen in vers 17 en 18: "Als het lichaam geheel en al oog was, waar bleef het gehoor? Als het geheel en al gehoor was, waar bleef de reuk? Nu heeft God echter den leden elk in het bijzonder hun plaats in het lichaam aangewezen, zoals Hij heeft gewild" En vers 20 en 21 zeggen: "Maar nu zijn er wel vele leden, doch slechts één lichaam. En het oog kan niet zeggen tot de hand: ik heb u niet nodig, of ook het hoofd tot de voeten: ik heb u niet

nodig". En in vers 25 staat: "opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar de leden gelijkelijk voor elkander zouden zorgen". En vers 27: "Gij nu zijt het lichaam van Christus en ieder voor zijn deel leden". Zo is de één niet meer dan de ander, maar de gaven zijn er om elkander te dienen, op te bouwen en te stichten; dan hebben wij de gemeenschap der heiligen, waarin wij samen kunnen vatten, hoe groot de lengte, breedte, hoogte en diepte is. Alleen kunnen wij dit niet gaan verstaan, maar daar hebben wij de broeders en zusters voor nodig. Hoe wonderbaar heeft de Heer dit gewild! Nu komen wij nog tot iets belangrijks en wel tot de offeranden, die God daarbij ingesteld heeft, dus verplicht waren. In Lev. 23 vers 17 vinden wij: "Uit uw woonplaatsen zult gij twee beweegbroden meebrengen, uit tweetiende efa fijn meel zullen zij bereid worden, gezuurd zullen zij gebakken worden, eerstelingen voor den Here". Wij hebben gezien bij het feest der ongezuurde broden, dat het zuurdesem het beeld is van zonde, slechtheid van de oude mens, van valse leringen en dat daarom nooit zuurdeeg op het altaar mocht komen en ook niet in het spijsoffer bij de eerstelingsgarf, dat wel met olie overgoten moest worden. Maar hier vinden wij, dat deze twee broden gezuurd gebakken moesten worden. Is dat niet zeer begrijpelijk? De eerstelingsgarf is Jezus Christus en Hij is zonder zonde, de Heilige, de volmaakte Mens. Maar de nieuwe oogst, die nu ingezameld wordt, bestaat wel uit wedergeboren mensen, maar die wonen hier nog in het oude, zondige lichaam. Elke dag hebben wij de reiniging nodig. De innerlijke mens is wel vernieuwd, want wij hebben een nieuwe geest ontvangen; de ziel is gereinigd, maar wij zitten nog in een lichaam, waar de zonde nog in woont. Het lichaam is nog niet vernieuwd en is dus nog van de oude Adam en ondanks het feit, dat wij nog in dit lichaam der zonde wonen, gaat God daar al een spijsoffer van maken. Wij zien hierin dus, dat de gelovigen niet absoluut zonder zonde zijn, want dit weten wij van onszelf ook wel, maar toch moet het een spijsoffer worden, een lieflijke reuk voor de Here. Hoe kan dit, als wij nog in zo'n zondig lichaam zitten? Laten wij goed horen, wat er staat; dan zien wij weer een nieuwe werking van de Heilige Geest: "Uit uw woonplaatsen zult gij twee beweegbroden meebrengen uit tweetiende efa fijn meel (het nieuwe leven van Christus dat in ons is) zullen zij bereid worden, gezuurd zullen zij gebakken worden". Zuurdesem is bedorven meel en zodra het in het deeg komt, doet het zijn werking en steekt alles aan, maar zodra het deeg in het vuur gebracht wordt, wordt de werking van het zuurdeeg te niet gedaan. Zuurdeeg werkt zolang het niet in het vuur gebracht is; maar als het brood eenmaal in het vuur gekomen is, houdt het rijzen op. De werking van het zuurdeeg is dan opgehouden. Wat is het vuur? Het is het vuur van Gods Geest, opdat wij toch een lieflijk spijsoffer worden, d.w.z. dat de zonde er nog wel in zit, maar kan zijn vernielende werk niet doen, als wij maar vol van de Heilige Geest blijven. Nu gaan wij begrijpen, dat deze broden gebakken moesten zijn. Overal, waar de Gemeente niet in dit vuur komt, heeft het zuurdeeg nog de overhand, en blijft zijn werking doen. Dat betekent; een gemeente, die niet werkelijk vervuld is met de Heilige Geest, daar blijft het zuurdesem zijn werk doen. De discipelen waren wedergeboren, maar er was nog twist en tweedracht onder hen, zoals wij vandaag onder de kinderen Gods ook vinden. Het ging er om, wie van hen wel de meeste was, want de één wilde aan zijn rechterhand en de ander aan Zijn linkerhand zitten, als Hij in zijn Koninkrijk gekomen zou zijn. De anderen konden dan wel een lager plaatsje krijgen en dit is ook heden nog het zelfde. Wat zien wij nog een zuurdesem onder die discipelen, maar zodra de Heilige Geest was uitgestort, hebben zij alles gemeenschappelijk en niemand zei meer, dat iets van hemzelf was. Er was ook geen vraag meer, wie van hen wel de meeste was, want zij wilden allemaal graag de minste zijn. Als zij opstaan, dan alle twaalf gelijk op. Het vuur van de Geest geeft ons de overwinning over de inwonend zonden. Wordt daarom vurig van Geest en vervuld met de Geest! Rom. 8 vers 2 zegt: "Want de wet van den Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods". In ons lichaam is nog de wet der zonde en des doods, maar als wij vol worden van de Heilige Geest, dan komt er een nieuwe wet in ons en dat is de wet van de Geest des levens, die niet zondigen kan. Deze wet des levens neemt dan de overhand en neutraliseert de wet der zonde. Een goed voorbeeld is iemand, die in volle zee moet verdrinken, daar hij onderhevig is aan de wet van de zwaartekracht van de aarde, en al spant bij zich nog zo in, hij zal het toch moeten opgeven en naar beneden zinken. Maar als deze man nu in een reddingsboei gaat liggen, dan blijft hij gewoon drijven,

omdat in deze reddingsboei een andere wet heerst, de wet van het soortelijk gewicht. Deze reddingsboei kan niet zinken. Wat moet deze man nu doen? Hij moet zich eenvoudig aan de reddingsboei toevertrouwen en zich daaraan overgeven, dat wil niet zeggen, dat die wet van de zwaartekracht weg is, want die blijft, maar wordt opgeheven door een wet, die sterker is, die nu ook in zijn lichaam werkt. Door zich gehoorzaam toe te vertrouwen aan die reddingsboei, blijft hij drijven en niet door enige eigen inspanning. Dit is het beeld van de gelovige. Want in ons lichaam is de wet der zonde en des doods en hoe meer wij daar tegen strijden en vechten, des te meer zullen wij de nederlagen lijden en des te eerder zullen wij wegzinken. Daarom zegt God in Zach. 4 vers 6: "niet door kracht, noch door geweld, maar door mijn Geest". In de Geest van God is een andere wet, die niet zondigen kan, want daar in is het leven van God en als dit leven van God door de Heilige Geest ons vervult, worden wij daardoor de wet der zonde in ons de baas, niet door onszelf, maar door Hem. Het Woord zegt verder in Rom. 6 vers 12: "Derhalve, broeders, zijn wij schuldenaars, maar niet van het vlees, om naar het vlees te leven. Want indien gij naar het vlees leeft (naar de oude mens), zult gij sterven, maar indien gij door den Geest (niet door eigen kracht) de werkingen des lichaams doot, zult gij leven". Het is het vuur van God, dat de werking van het zuurdeeg doet ophouden. Daarom zegt Jezus: "Blijft in Mij", en laten wij vervuld blijven met zijn Geest, want dan hebben wij overwinning. Als u gezondigd heeft, belijdt het dan direct, en het bloed van Jezus reinigt ons van alle zonden. Het is ons nu wel duidelijk, waarom het een gezuurd brood is. Anders zouden wij voor God niet aangenaam zijn.

Daarom lezen wij in Lev. 23 over de offers, dat bij de eerstelingsgarf geen Zondoffer gebracht moest worden, want Christus heeft geen zonde gekend, maar bij de Gemeente wel, zoals vers 19 zegt: "Dan zult gij een geitenbok ten Zondoffer en twee eenjarige schapen ten vredeoffer bereiden". Dit betekent, dat wij nog voortdurend de reiniging nodig hebben, zolang wij in dit lichaam zijn. Wat moet er als brandoffer zijn? Dat staat in vers 18: "Bij het brood zult gij zeven gawe eenjarige schapen offeren". Bij de eerstelingsgarve moest een eenjarig schaap ten brandoffer gebracht worden, dit is het beeld van het Lam. Maar bij de Gemeente, het feest der eerstelingen, vinden wij niet één, maar zeven gawe eenjarige schapen. Wij zien hier het Lam in een zeventvoud, of anders gezegd, dit Lam heeft Zich vermenigvuldigd. Ja, dat is de Gemeente, die de vermenigvuldiging is van Christus. Dit staat ook in Ef. 1 vers 22 en 23: "En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld en Hem als hoofd boven al, wat is, gegeven aan de gemeente, die zijn lichaam is, vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt. "Het woord, dat hier in de grondtekst staat en wat vertaald is met "vervuld" kunnen wij ook vertalen met "vermenigvuldigd". De Gemeente is de vermenigvuldiging van Christus, want wij zijn immers leden van Zijn Opstandingslichaam. Zo heeft Christus Zich a. h. w. vermenigvuldigd in ieder van zijn gelovigen. Wij worden immers veranderd naar Zijn beeld, zodat wij niet meer leven, maar Christus in ons leeft. Paulus zegt: "Ik leef, maar dat is niet meer mijn Ik, maar Christus leeft in mij" (Gal. 2 vers 20). Daarom zien wij bij Pinksteren zeven eenjarige lammeren, want zeven is immers het getal van Gods totaliteit, en wij zien hierin, dat het Lam in de Gemeente tot een volheid gekomen is Hij heeft Zich kunnen vermenigvuldigen in de Gemeente en dit is voor God een heerlijk spijsoffer geworden.

Nu willen wij nog enkele andere dingen zien. In Deut. 16 vers 9 wordt ons ook het Pinksterfeest bekend gemaakt: "Zeven weken zult gij tellen: van dat de sikkel voor het eerst in het staande koren geslagen wordt, zult gij zeven weken beginnen te tellen. Dan zult gij het feest der weken (Pinksteren) vieren ter ere van de Here, uw God, naar de mate van de gaven, die gij vrijwillig geven zult, naar dat de Here uw God, u gezegend heeft". Behalve de verplichte offers, die bij het beweegoffer (de twee broden) aan God gebracht moesten worden, mochten zij nu ook vrijwillig Hem offers brengen naar de mate, dat God hen gezegend had. Zo is het ook bij de Gemeente, want de Geest en de liefde van God dringt ons hiertoe naar de Nieuwtestamentische Gemeente, het Lichaam van Christus, een priesterschap is. Zo staat het ook in 1 Petr. 2 vers 5: en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor den bouw van een geestelijk huis, om een heilige priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Goden welgevallig zijn door Jezus Christus". Priesters moeten offers brengen, want een priester zonder offer is geen priester. Nu hebben wij gezien, dat er bij Pinksteren verlichte offers zijn. Wat moeten wij als eerste gaan offeren?

Dit zegt Rom. 12 vers 1: "Ik, vermaan u dan, broeders, met beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen Stelt tot een levend heilig en Gode welgevallig offer, dit is uw redelijke eredienst". Als wij van Hem zijn, moeten wij ook geheel ons lichaam als een brandoffer Hem ter beschikking stellen met al de krachten en gaven, want het is van Hem. Daarnaast mogen wij ook nog vrijwillige offers brengen naar mate de Heer ons gezegend heeft in onze aardse of in onze geestelijke goederen. Deze offers zijn voor God aangenaam. Dit vinden wij in Phil. 4 vers 16: "want ook te Thessalonika hebt gij mij een en andermaal ondersteuning gezonden. Niet, dat het mij om de gave te doen zou zijn, maar het is mij te doen om de opbrengst, die als een tegoed op uw rekening aangroeit. Alles wat wij aan de Heer geven, is niet weg, maar komt op onze hemelse bankrekening, maar houden wij het voor ons zelf, dan is het verloren geld. Dan zegt hij in vers 18: "Nu ik van Epahhroditus het door u gezondene ontvangen heb, een welriekend, en aangenaam, Gode welgevallig offer". Pinksteren maakt offervaardig. In Lev. 23 lezen wij ook nog, dat zij niet helemaal de rand van het veld mochten afmaaien en niet alles oplezen, om dit te laten liggen voor de armen en de vreemdeling. Dit vinden wij ook in Hebr. 13 vers 15 en 16: "Laten dan door Hem Gode voortdurend een lof offer brengen, namelijk de vrucht onzer lippen, die zijn naam belijden. En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet, want in zulke offers heeft God een welgevallen". En in Deut. 6 vers 11: "gij zult u verheugen voor het aangezicht van den Here, uw God, gij, met uw zoon en uw dochter, enz". Met Pinksteren zullen wij ons verheugen voor zijn aangezicht, want het is het feest, dat wij blij zullen zijn. Dit vinden wij niet bij Pasen vermeld, want daar willen wij overdenken, wat het gekost heeft; maar met Pinksteren zullen wij niet alleen vol worden van de Heilige Geest, maar ook vol van blijdschap. In Han. 13 vers 52 lezen wij: "en de discipelen werden vervuld met blijdschap en met den Heiligen Geest". Pinksteren geeft blijdschap, omdat wij zullen gedenken, dat wij geen slaven, maar verlost zijn en kinderen Gods. Pinksteren bewerkt het inzamelen van de oogst, d. w. z. dat de eenheid der Gemeente daar zal zijn. Het werk van de Heilige Geest zal hier pas zijn einde krijgen, als deze beide broden tot God gebracht worden. Hetgeen met de Eerstelingsgarf begonnen is, die opstond uit de doden, zo zullen ook de eerstelingen opstaan uit de doden, ten hemel varen, en met hun Heer verenigd voor Gods aangezicht komen, waarmee Pinksteren pas teneinde is.

Wij leven dus nog altijd in Pinksteren en nog steeds is de Heilige Geest met Zijn heerlijk werk bezig om ons zijn volheid te geven. De volheid van de Heilige Geest die dan in de Gemeente woont, wordt verwijderd, als Jezus zijn Gemeente weghaalt. Hier zien wij dus héél nadrukkelijk, dat de Gemeente nooit door de grote verdrukking kan gaan, om de eenvoudig reden dat die grote verdrukking niet kan komen, zolang de Gemeente hier is, want de Heilige Geest is in haar, is de weerhoudende macht, zoals het staat in 2 Thess. 2 vers 7. Als Christus komt, zal die Geest in ons tot zo'n laaiend vuur worden, dat in minder dan een seconde dit sterfelijk lichaam veranderd zal worden in een onsterfelijk lichaam. In dit wonderbare vuur kan geen zonde meer zijn. Wanneer werd de Gemeente geboren? Toen Israël verworpen werd. Wanneer zal de Gemeente klaar zijn? Op het ogenblik, dat God weer gaat beginnen met Israël terug te brengen. Daarom weten wij, dat die tijd vlak voor de deur staat. Bij de verwerping van Israël werd de Gemeente geboren, en bij de aanneming van Israël zal de Gemeente voltooid zijn, en in de hemelse schuren bijeengebracht worden bij haar Heer.

HET VIJFDE FEEST.

Het feest der bazuinen.

Lezen: Lev. 23 vers 23 - 25.

Wij zijn nu gekomen tot het vijfde van deze zeven feesten en dat is het feest der bazuinen. De eerste drie feesten vonden plaats in de eerste maand van Israëls geestelijk jaar; Pinksteren ongeveer in het midden van de derde maand en het feest der bazuinen is op de eerste dag van de zevende maand. Er ligt dus een periode van drie en een halve maand tussen. Het is de grootste periode, die wij tussen de feesten vinden, wat ons symbolisch laat zien, dat er een flinke tijd ligt tussen Pinksteren en het feest der bazuinen. Dit is ook zo, want

er ligt nu al bijna twee duizend jaar tussen. Het is de tijd, die begon met de hemelvaart van Jezus tot de tijd, dat Hij weer hier op aarde terugkeert als Koning en Rechter, en in deze tijd wordt de nieuwe oogst binnengehaald. Wij hebben duidelijk gezien, dat de Gemeente moet weggenomen zijn, voordat de Heer naar deze aarde terugkomt, omdat anders het vaste plan Gods, geen voortgang kan vinden. Het feest der bazuinen, dat op de eerste dag van de zevende maand moest plaats vinden, zegt ons in de eerste plaats het volgende. Deze zevende maand is tevens het begin van het burgerlijke jaar en het feest der bazuinen valt dus samen met nieuwjaarsdag. Het feest der bazuinen is de nieuwjaarsdag van Israël, want het is de eerste dag van de zevende maand van zijn geestelijk jaar, maar het is ook de eerste dag van de eerste maand van zijn burgerlijk jaar. Dit op zichzelf is al een Godsspraak. Ten eerste al de zeven, want wij hebben al gezien de zeven dagen, zeven weken en nu de zevende maand en dit spreekt ons van Gods volheid en totaliteit. Inderdaad, want hoewel schijnbaar alles na de dag van Pinksteren tot op heden rustig voorgaat, alsof alles blijft, zoals het vanaf het begin der schepping geweest is, en de wereld denkt, dat dit nog wel vele eeuwen zo door zal gaan, komt er plotseling een ingrijpen Gods. Het is de tijd, dat de Gemeente verzameld wordt, en straks plotseling wordt opgenomen, waardoor de genadebedeling een einde neemt.

Nú heeft Hij het geheimenis geopenbaard voor die gelovigen, de Gemeente; maar dan gaat Hij een ander geheimenis openbaren, want dan zal Israël tot, bekering komen, en wordt het a. h. w. voor hen een heerlijk nieuw begin, hoewel dat met ontzettende oordelen en gerichten gepaard zal gaan. De één van het burgerlijk jaar begint dan weer met de gewone tijd cyclus van deze aarde, die vanaf de schepping loopt; maar dat betekent, dat op deze wereld iets nieuws gaat komen, namelijk het Koninkrijk Gods, dat wij kennen als het Duizendjarig Vrederijk. Dit willen wij nader bezien. Op de eerste van de zevende maand was het feest der bazuinen d. w. z. dat God het bazuingeschal, dat Israël in het Oude Testament kende, op een wonderbare wijze tot een eindvervulling gaat brengen in Jezus Christus, zoals al deze feesten in Christus vervuld worden. Israël kende bazuingeschal met zilveren trompetten (Num. 10), ook met koperen hoorns; maar op het feest der bazuinen op de eerste dag van de zevende maand, mochten de priesters alleen blazen met de ramshoorns, het zogenaamde shofarblazen. Het was een bazuin, die gemaakt was van de hoorn van een mannetjes schaap, de ram. Dit op zichzelf heeft al een grote sprake van God. De ramshoorn is het zinnebeeld van de kracht en de triomf van dat mannelijke Schaap, dat eens geslacht is. De dag der bazuinen is de dag van de triomf van het Lam, die dan Zijn grote kracht en macht opneemt, om zijn vijanden neer te stoten, en om zijn volk verlossing aan te brengen; ook om satan en zijn demonen te binden, en Zijn rijk te doen komen op aarde. Het is de verschijning van het eens geslachte Lam, maar nu niet in vernedering om te gaan lijden en sterven, maar nu om te verschijnen in glorie en majesteit. De hoorn is in de hele Bijbel het zinnebeeld van kracht, en wel van aanvallende kracht en macht om neer te stoten. Wij weten dat het Lam in deze tijd ook nog altijd voor Zijn vijanden bidt; maar er komt een tijd, dat dit Lam gaat toornen, zoals wij dit vinden in Openb. 5 vers 6: "En ik zag (Johannes) in het midden van den troon en van de vier dieren en te midden der oudsten een lam staan, als geslacht, met zeven horens en zeven ogen". Johannes ziet dit voor de Gemeente in de tijd, dat de Gemeente al opgenomen is, want in Openb. 5 is de Gemeente niet meer op aarde. Nú is het Lam nog de Voorspraak, de Hogepriester, die voor ons bidt en pleit in de troon van God, maar niet als een aanvallend Lam. In Openb. 5 echter neemt Hij zijn grote kracht op, opdat al zijn vijanden als een voetbank onder zijn voeten gelegd zullen worden. God heeft eens gezegd in Hebr. 1 vers 13: "Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor Uw voeten". Dat gaat komen op het feest der bazuinen, want dan wordt de shofar geblazen. Op elke Joodse nieuwjaarsdag wordt in de synagoge door één van de Joodse priesters de ramshoorn geblazen met een doordringend geluid. Het is geen aangenaam geluid, want het gaat dwars door alles heen en de Jood weet, dat dan voor hem het gericht en oordeel gaat komen, maar ook zijn verlossing, de grote verzoendag. Wij weten, hoe Christus dat zal vervullen, maar voor hen is het nog altijd verborgen. Zo vinden wij in Openb. 5 vers 6b: "Het Lam, dat Zijn grote kracht gaat opnemen: "een lam staan als geslacht, met zeven horens". Zeven is dus weer het getal van zijn totale aanvallende macht

en kracht. In Openb. 6 vers 15 - 17 Vinden wij daarvan het gevolg: "En de koningen der aarde en de groten de "de oversten over duizend en de rijken en de machtigen en iedere slaaf en iedere vrije verborgen zich in de holen en de rotsen der bergen; en zij zeiden tot de bergen en tot de rotsen: Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem, die gezeten is op den troon, en voor de toorn van het Lam; want de grote dag van hun toorn is gekomen".

Nú is de troon van God nog een genadetroon, maar Johannes ziet in hoofdstuk 4 de genadetroon veranderen in een gerichtstroon, van waaruit stemmen, bliksemen en donderslagen uitgaan naar de aarde met ontzettende gerichten. Het Lam gaat dan ook heel ander werk doen. Nú is Hij onze Voorbidder en Pleiter en heeft Hij nadrukkelijk gezegd, dat wij onze vijanden zullen liefhebben en dat wij ons niet mogen wreken; maar in Openbaring 5 en 6 zien wij het Lam met zeven horens en dat Hij gaat toornen. De volken der wereld willen zich dan met schrik in de rotsen verbergen voor de toorn van het Lam.

Ook de Heilige Geest gaat dan heel anders werken, want nú is de Heilige Geest in Zijn volheid uitgestort in de Gemeente. Maar in Openb. 4 vers 5 zien wij de Heilige Geest in eens veranderd in zeven vurige fakkels voor de troon van God, en vurige fakkels zijn door de hele Bijbel heen het beeld van gericht en oordeel. Gideon, als richter (rechter), die een type is van Jezus, ging de Midianieten richten en neemt een vurige fakkel en een bazuin. Dan worden de vijanden Gods de Midianieten, verslagen. Simson brengt brand in het staande koren door fakkels aan de staarten van de vossen te binden en hen het veld in te jagen. Dit zijn gerichten. Nú is de Heilige Geest uitgestort, om het genade werk van God door het geslachte Lam aan de harten te openbaren, maar dan wordt Hij uitgestort in het toorngericht van God! De Vader zit in Openb. 4 op een gerichtstroon en de Heilige Geest zien wij als zeven vurige fakkels, en het Lam met zeven horens, waarmee Hij gaat toornen. De gelovigen in die dagen zullen ook een andere instelling hebben, zoals wij lezen in Openb. 6 vers 10, hoe de zielen der martelaren om wraak roepen: "En zij riepen met luider stem en zeiden: Tot hoe lang o heilige en waarachtige Heerser oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen, die op de aarde wonen". Dat mogen wij nog niet bidden, want nu zou dat verkeerd en zondig zijn. Als Zijn apostelen vragen of zij zullen bidden, dat er vuur komt op die Samaritanen, dan zegt de Heer: "Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt". Maar in de gerichtstroon, die komt, bidden zij wel om wraak. Dan bestraft de Heer hen niet, maar keurt het goed, omdat er een andere bedeling gekomen is. Het is nodig, dat wij het Woord onder scheiden. Het feest der bazuinen nu heeft voor de Gemeente al een voorvervulling, want de Gemeente is een volk, dat Gods geklank kent. Wie geleid wordt door de Heilige Geest, wie de bazuin hoort en de stem van de Heer heeft leren verstaan, voor die heeft het al een heerlijke voorvervulling. Zijn kinderen kennen Zijn stem. Jezus zegt: "Mijn schapen kennen Mijn stem". De schapen volgen Hem en zullen geen ander volgen, omdat zij de stem van die ander niet kennen. Hij leidt hen bij name door Zijn stem. "Hoe zalig is het volk, dat naar Zijn klanken hoort, zij wandelen, Heer, in het licht van Goddelijk aanschijn voort". (Ps. 89 vers 7). De Gemeente nu wordt door de Goede Herder geleid en zij luistert naar Zijn stem en kent het geklank der bazuin, en straks zal Hij voor hen een laatste woord hebben, een laatste bazuin. Dan zal Hij zeggen: "Kom hierheen op, Mijn kinderen". Hij zal roepen met de stem des archangels bij deze laatste bazuin Gods.

WORDT VERVOLGD.